

“Trăiți ca oamenii liberi,
dar nu ca și cum ați avea
libertatea drept
acoperământ al răutății, ci
ca slujitori ai lui
Dumnezeu” (1 Petru 2:9)

Parohia ortodoxă română “Sfântul Dumitru” (New York City) Buletin parohial

Nr. 44 / 2025 Buletin trimestrial

Ce este Sfânta Liturghie?

Sfânta Liturghie reprezintă slujba cea mai importantă a Bisericii alcătuită dintr-o serie de rugăciuni sfinte prin care nu doar comunicăm cu Domnul ci și mâncăm Trupul și Sângele Lui. În timpul Liturghiei, se săvârșește cea mai mare Taină a iubirii lui Dumnezeu față de neamul omenesc - Jertfa fără de sânge întemeiată de Mântuitor la Cina cea de Taină: *"Iisus luând pâinea și binecuvântând a frânt și a dat ucenicilor Săi, zicând: "Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu". Luând apoi paharul și mulțumind, le-a dat lor zicând: "Beți dintru acesta toți: acesta este Sângele Meu al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor" (Matei 26, 26-28; Marcu 14, 22-24; Luca 22, 19-20; I Cor. 11, 23-25).*

Astfel, în locul jertfelor Legii Vechi, pecetluite cu sânge de țapi și de viței, Mântuitorul întemeiază o Lege nouă, sau un legământ nou între Dumnezeu și oameni, pecetluindu-l cu însuși Trupul și Sângele Său pe Golgota. Mântuitorul le dădea Sfinților Săi Apostoli, la Cină, sub forma nesângeroasă a pâinii și vinului, această jertfă pe care trebuiau să o aducă de atunci înainte Ucenicii Săi, după porunca Sa: *"Aceasta să faceți întru pomenirea Mea!"*

Câte Liturghii avem în Biserica Ortodoxă?

În Biserica Ortodoxă avem trei Liturghii:

- 1) Liturghia Sfântului Ioan Gura de Aur, Arhiepiscopul Constantinopolului;
- 2) Liturghia Sfântului Vasile cel Mare, Arhiepiscopul Cezareei Capadociei;
- 3) Liturghia Darurilor mai înainte sfințite sau a Sfântului Grigorie cel Mare (Dialogul), Episcopul Romei.

Care sunt etapele și care este rânduiala Sfintei Liturghii?

Rânduiala Sfintei Liturghii poate fi împărțită în două părți mari:

- 1) Proskomidia
- 2) Liturghia propriu - zisă alcătuită din: i) Liturghia catehumenilor (Liturghia Cuvântului) și ii) Liturghia credincioșilor (Liturghia Euharistică)

În cadrul **Proskomidiei** are loc pregătirea darurilor de pâine și vin, care alcătuiesc materia jertfei. Această prima parte a Liturghiei se săvârșește în taină, în timpul slujbelor premergătoare Liturghiei (Utrenia sau Ceasurile), înăuntrul altarului, pe o masă mică sau în scobitura făcută înadins în perete și numită proskomidiar, care la unele biserici mai mari are chiar forma unei încăperi aparte, din stânga altarului.

Liturghia Cuvântului are în centru Cuvântul lui Dumnezeu, prin urmare în această parte au loc citirile din Apostol și Evanghelie. În cadrul ei, credincioșii sunt

pregătiți pentru partea cea mai importantă a Sfintei Liturghii, Liturghia Euharistică.

Liturghia Euharistică are în centru prefacerea darurilor de pâine și vin în Trupul și Sângele lui Iisus. Ea cuprinde oferirea darurilor (ieșirea cu darurile). Pâinea și vinul sunt aduse de pe masa proscomidiarului la altar, pentru a fi sfințite. Preotul le oferă lui Dumnezeu și mulțumește pentru ele.

Cine poate săvârși Sfânta Liturghie?

Numai arhieriei și preoții cu hirotonie legală, adică sfințiți și așezați după rânduiala canonică a Bisericii pot săvârși Sfânta Liturghie. Diaconul nu poate sluji singur, ci totdeauna numai cu arhierul sau cu preotul. În afară de preotul săvârșitor al Sfintei Jertfe, mai este nevoie de cel puțin un cântăreț care să dea răspunsurile la strană și să ajute pe preot în anumite momente ale slujbei.

Unde și când are loc Sfânta Liturghie?

Sfânta Liturghie se poate săvârși numai în biserică sau în paraclise și capele sfințite și cu Antimis, în partea cea mai sfântă, adică în Sfântul Altar. Sfântul Antimis reprezintă o năframă pătrată de in sau de mătase, având întipărită pe el icoana punerii în mormânt a Domnului. El este sfințit de episcopul locului cu Sfântul și Marele Mir și are în cusătura sa pârțile de sfinte moaște, deoarece în primele veacuri creștine Bisericile se ridicau pe mormintele martirilor și este așezat întotdeauna pe Sfânta Masă din Sfântul Altar. În colțuri sunt pictați cei patru evangheliști. Fără Sfântul Antimis nu se poate desfășura Sfânta Liturghie. În mănăstiri și în catedralele episcopale Sfânta Liturghie are loc în fiecare zi. În bisericile de enorie se face Sfânta Liturghie de obicei numai în zilele de Duminică și în sărbători, iar în zilele din cursul săptămânii se face numai atunci când este nevoie, mai ales sâmbăta, când se fac parastase și pomeniri pentru morți.

Ce pregătesc creștinii pentru Sfânta Liturghie?

Pentru Sfânta Liturghie, credincioșii vin la biserică cu prescuri și vin. Ele reprezintă însăși ființa trupească și sufletească a credincioșilor, pe care ei o aduc ca jertfă lui Dumnezeu, sub această formă. Prescurile sunt niște pâinișoare făcute din aluat dospit și având uneori formă rotundă, dar mai ales formă de cruce, în patru cornuri, amintind Crucea pe care s-a răstignit Mântuitorul și închipuind cele patru laturi ale lumii. Partea lor din mijloc se numește pecete, pentru că are întipărită pe ea semnul lui Iisus, adică crucea închisă într-un pătrat cu literele de la început ale numelui Mântuitorului: Is. (Iisus), Hr. (Hristos), Ni Ka (adică Iisus Hristos biruiește), astfel: Is Hr Ni Ka. Prescurile aduse de credincioși sunt însoțite de obicei de câte o lumânare, care se aprinde în sfeșnicul de la Proscomidie, și de pomelnic, adică o foaie de hârtie pe care sunt scrise numele credincioșilor, vii și morți, ce se vor pomeni la Liturghie. Din prescuri, preotul folosește numai anumite părți scoase din ele și anume Sfântul Agneț și miridele (pârțile).

Ce însemnătate are slujba Sfintei Liturghii în viața creștină?

Sfânta Liturghie, slujba Jertfei creștine, este cea mai însemnată dintre toate slujbele sfinte ale Bisericii noastre. Așa precum Jertfa de pe cruce a Mântuitorului a fost punctul culminant al lucrării Mântuitorului și totodată faptul cel mai însemnat din istoria

mântuirii lumii, tot așa și Sfânta Liturghie este miezul, încoronarea și desăvârșirea celorlalte slujbe prin care aducem laudă și mulțumire lui Dumnezeu. Ea este totodată și singura slujbă creștină întemeiată și săvârșită de Mântuitorul însuși. Toate celelalte slujbe care se săvârșesc înaintea ei, ca Vecernia și Utrenia, servesc numai ca un fel de pregătire a Liturghiei. În ele aducem lui Dumnezeu numai rugăciune de cerere, ori laudă, **mulțumire** și slăvire, pe când prin Liturghie îi aducem, pe lângă acestea, ceva mai mult: îi aducem Jertfa care este cea mai înaltă formă de cinstire și preamărire a lui Dumnezeu.

Scopul Sfintei Liturghii este Sfințirea Darurilor și Împărtășirea credincioșilor cu Trupul și Sângele Mântuitorului.

Sfântul Ioan din Kronstadt (preot și teolog al Bisericii Ortodoxe din Rusia) menționa: “Lucrarea pe care Dumnezeu o săvârșește prin Liturghie întrece prin măreția sa chiar însăși facerea lumii. Este cu adevărat o slujire cerească a lui Dumnezeu pe pământ. Hrănește mintea, cheamă lacrimi de umilință, de evlavie; adună pe toți într-o singură unire frățască, împreunează cerul cu pământul, oamenii cu îngerii.”

Rugăciunile și cântările rostite în cadrul Liturghiei ne sfințesc și ne ajută să primim darurile lui Dumnezeu pentru noi, fără ca noi să-I dăm nimic în schimb. Tot ceea ce trebuie să facem este să ne facem vrednici de a le primi și a le păstra. Rugăciunile ne întorc gândul către Dumnezeu, cântările Îl fac să Se milostivească și să Se îndure de noi, iar citirile ne învață atât bunătatea și iubirea de oameni ale lui Dumnezeu, cât și dreptatea și judecata Lui.

Semnificația și importanta pomelnicelor aduse la sfântul altar

De două milenii Biserica se roagă lui Dumnezeu, la toate slujbele din cadrul cultului divin public, pentru iertarea păcatelor și mântuirea credincioșilor, pregătindu-i sufletește pentru dobândirea Împărăției lui Dumnezeu.

Pomenirea credincioșilor, vii și răposați, în cadrul slujbelor cultului divin își găsește apoteoza în Sfânta Liturghie, deoarece aici Hristos Însuși este prezent – ca materie de jertfă, ca săvârșitor al jertfei liturgice și ca primitor al ei – și tot aici El își oferă Trupul și Sângele, din dragoste față de om, pentru noi și a noastră mântuire.

Modalitatea prin care fiecare credincios poate participa plener și benefic – prin jertfa sa personală – la jertfa liturgică a lui Hristos este aducerea liturghiilor la Sfântul Altar, în ziua când se săvârșește Sfânta Liturghie, aceasta constituind o veche practică de cult a Bisericii.

Practic, a da liturghie înseamnă a aduce jertfa ta la Altar, cu o *lumânare aprinsă*, cu un *pomelnic* (un bilet cu numele celor vii și răposați din familie), cu o *prescură* și – după caz – cu *vin*, ca materie a jertfei liturgice, la care se adaugă și un *ban*, conform tradiției Bisericii care ne învață că numai „dăruind vei dobândi”. A aduce duminical jertfa sa la Sf. Altar a devenit modul firesc, constant și conștient al credinciosului de a participa la Sf. Liturghie.

De ce se pomenesc numele la sfintele slujbe?

Numele are o funcție particularizatoare și este o pecete a persoanei umane care o descoperă în vocația ei unică și de neînlocuit. În taina Sfântului Botez fiecare om primește această pecete a unicității, harisma propriei existențe ce îl scoate din anonim și îl așează într-o inconfundabilă relație cu Dumnezeu și cu ceilalți. Numele este expresia existenței unice, dar și mărturia existenței în comuniune cu Dumnezeu și cu semenii.

În remarcabilul său tratat de antropologie creștină, intitulat “Chipul nemuritor al lui Dumnezeu”, Părintele Dumitru Stăniloae – un neîntrecut liturghisitor la altarul tainei persoanei și a unicității omului – valorizează admirabil semnificația numelui într-o teologie a persoanei: “*Numele indică relația unuia cu altul ca persoane unice, dar nu o simplă relație memorială, formală, statistică, ci afectivă și ontologică.*”

Pomenirea numelui cuiva la Sf. Liturghie înseamnă prezentarea aceluia în fața lui Dumnezeu.

Ce înseamnă acatist, pomelnic sau sărindar?

Spre deosebire de *acatist* (lista în care se trec numai numele celor vii), *pomelnicul* este lista de nume, *vii și răposați*, ce se dă spre pomenire în cadrul slujbei liturgice, pentru că Sfânta Liturghie se săvârșește atât pentru cei vii, cât și pentru cei răposați. Practica acestor pomeniri este foarte veche. *Dipticele* (înscrierea numelor celor vii și a celor răposați pe două coloane) este o noțiune care apare încă din secolul al IV-lea. Ca și *acatistele*, *pomelnicele* pot fi date spre pomenire pentru ziua respectivă sau pe termen lung: 40 de zile, șase luni sau un an, spre a fi pomenite permanent. Deosebit de *acatist* și de *pomelnic*, *sărindarul* este lista în care trecem numai numele celor răposați, ce se dă preotului pentru a fi pomenite timp de 40 de zile sau, mai precis, la 40 de Liturghii.

Ce semnifică lumânarea aprinsă alături de pomelnic?

Lumina lumânărilor și a candelor – moștenite din cultul iudaic – este un simbol al lui Hristos, care este “lumina lumii” (Ioan 8, 12) și al învățăturii Sale, care este bucurie, dragoste, lumină, adevăr și viață. În același timp lumânarea este socotită și o jertfă adusă lui Dumnezeu, menită să faciliteze legătura duhovnicească cu persoanele sfinte la care ne rugăm, dar și cu cele pentru care ne rugăm (vii și adormiți).

Lumânarea aprinsă în timpul actului rugăciunii poate deveni o punte de lumină spirituală care ne ajută să conectăm mai ușor conștiința noastră la conștiința divină – interpersonală – și, prin ea, la conștiința semenilor noștri, precum și la cea cosmică – universală.

La ce folosește prescura care însoțește pomelnicul?

Cuvântul *prescură* vine de la grecescul „prosfora” și înseamnă jertfă, ofrandă, aducere sau punere înainte. Credincioșii aduc preotului la începutul slujbei prescuri, împreună cu pomelnicul pentru vii și răposați. La slujba proskomidiei (care precedă Sfânta Liturghie) preotul scoate din cele două prescuri, dedicate celor vii și celor răposați, mici particule (miride) pentru fiecare nume înscris pe pomelnic, pe care le așează pe sfântul disc în partea de jos a Sfântului Agneț (Mielul lui Dumnezeu – Trupul lui Hristos). Aceste miride se introduc toate în sfântul potir, la vremea rânduită, în

timpul Sfintei Liturghii, alături de Trupul și Sângele lui Hristos, ce se dă credincioșilor ca împărtășanie și ca arvună a vieții celei veșnice. Așadar miridele, și implicit numele pe care ele le reprezintă, stau alături de Trupul și Sângele Domnului la Cina Sa cea dumnezeiască. Din prescurile rămase de la pregătirea sfintei împărtășanii se face *anafura*, care se împarte la sfârșitul Sfintei Liturghii.

Conform tradiției bisericești, liturghia care se aduce la Sfântul Altar (lumânarea aprinsă, pomelnicul și prescura) este însoțită de un ban. Acesta nu este atât o obligație, cât mai ales o jertfă pe care credinciosul o face din adâncul inimii, ca pentru Dumnezeu și pentru Biserică, precum și pentru sufletele celor ce se dau spre pomenire. Această practică are un temei scripturistic, atât în Vechiul Testament (Num. 18,31), cât și în Noul Testament (Mt.10,9-10; ICor.9,7-11 și 13-14; 1Tim.5,18). Ea s-a respectat încă de la începutul creștinismului și a devenit, de-a lungul secolelor, modalitatea firească de a cere intervenția lui Dumnezeu în viața noastră, prin anumite slujbe ale Bisericii și prin rugăciunile slujitorilor bisericești.

Binecuvântează Doamne pe toți cei ce se pomenesc, pe cei ce dăruiesc și pe cei ce iubesc podoaba Casei Tale!

Pr. Adrian (<https://www.biserica.ch>)

De ce trebuie să ne rugăm

O întrebare care, probabil, ne-a frământat pe toți cel puțin o dată în viață este: de ce trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu dacă El știe totul despre noi? Cu alte cuvinte, ce rost are să-i cerem una și alta în rugăciune, din moment ce El cunoaște deja nevoile noastre?

Răspund printr-o analogie pragmatică: dacă știm că becul este conectat la sursa de electricitate, de ce, pentru a lumina, trebuie să acționăm întrerupătorul (sau, mai nou, aplicația de pe telefon)? Așadar, privită din această perspectivă, **rugăciunea devine întrerupătorul spiritual care permite ca lucrarea lui Dumnezeu să se manifeste în viața noastră.**

Să nu vorbim în sfânta biserică, ci doar cu Dumnezeu

Sfântul Ioan Gură de Aur scrie despre necuviința cu care creștinii stau de cele mai multe ori în Biserică, la rugăciune, următoarele: „În ceasul în care îți vorbește Dumnezeu, tu, în loc să te rogi, ai început cu cel de lângă tine o discuție în șoaptă, despre lucruri nefolositoare...; aceasta e de ajuns pentru a pierde mântuirea. Să nu crezi că e o greșală mică... Să presupunem că discuți cu o persoană oficială sau cu un prieten bun de-al tău. Și în timp ce acesta îți vorbește, tu întorci capul cu nepăsare și începi să discuți cu altcineva. Cel cu care vorbești nu va fi jignit de această necuviință a ta?... Dumnezeu însă este jignit în fiecare zi... nu numai de doi-trei oameni, ci aproape de noi toți și ne

îngăduie cu îndelungă răbdare”.

Nu își au rostul, din această perspectivă, nici un fel de observații sau vorbe, chiar dintre cele aparent pozitive, cum ar fi schimbarea unei impresii privitoare la frumusețea slujbei, a cântării sau a predicii care se rostește. Aceasta pentru că șederea în biserică este în modul cel mai real ședere în prezența lui Dumnezeu, iar rugăciunea nu este altceva decât convorbirea noastră tainică cu Dumnezeu, pe care L-am întâlnit în slujbă. Or, în prezența lui Dumnezeu și în dialogul tainic cu Acesta prin rugăciune, nu mai este loc pentru nici un cuvânt sau gând lumesec, căci trebuie ca în biserică „toată grija cea lumească de la noi să o lepădăm”, așa cum ne îndeamnă și textul Heruvicului din cadrul Sfintei Liturghii. Sfântul Ioan Gură de Aur scrie în acest sens: „Gândește-te, omule, în fața cui stai în ceasul slujbei și împreună cu cine - cu heruvimii, serafimii, cu toate puterile cerești. Dă-ți seama cu cine psalmodiezi și te rogi. Ca să-ți revii e de-ajuns să-ți aduci aminte că, în vreme ce ai trup material, te-ai învrednicit să-L aduci cântări Domnului împreună cu îngerii cei nemateriali”.

A vorbi cu cel de lângă noi în timpul rugăciunii din biserică vădește astfel nu numai lipsă de respect pentru acesta, ci în primul rând lipsă de respect față de Dumnezeu, în prezența căruia stăm în Biserică și a cărui "ureche" este plecată spre a asculta rugăciunea și mulțumirea noastră, în timp ce mintea noastră este încărcată de griji lumești.

Păstrarea liniștii în biserică nu vizează numai timpul în care în lăcașul Bisericii se săvârșesc Sfintele Slujbe, ci și orice alt moment din timpul zilei, chiar și momentele în care nu se săvârșesc sfintele slujbe, pentru că și în aceste momente de tăcere, unii credincioși doresc să intre în Biserică, să se închine, să se roage, să se liniștească, și de aceea dragostea noastră față de ei trebuie să ne îndemne la tăcere și respect.

(www.ziarullumina.ro)

PILDĂ DE FOLOS

Erau trei nave care se aflau în apropierea Titanicului când acesta s-a scufundat. Prima dintre ele era cunoscută sub numele de Sampson. Era la șapte mile depărtare de Titanic; cei de pe nava au văzut rachetele de semnalizare pentru pericol, însă din cauza că echipajul era la vânătoare ilegală de foci și nu a vrut să fie prins, s-au întors și au navigat în direcția opusă, departe de Titanic.

Această navă ne reprezintă pe noi și oamenii ca noi – care suntem mult prea ocupați gândindu-ne la păcatele și viețile noastre pe care nu le putem recunoaște când cineva este în pericol.

Cea de-a doua navă a fost California. Aceasta navă era la o distanță de 14 mile de Titanic, însă era înconjurată de multă gheață. Căpitanul a văzut rachetele de semnalizare de culoare albă, dar din cauza condițiilor nefavorabile și a întunericului, el a decis să se întoarcă la somn și să aștepte până dimineța. Echipajul a încercat să se convingă că nimic nu se va întâmpla. **Această navă reprezintă oamenii care spun că nu pot face**

nimic acum. Condițiile nu sunt potrivite pentru ei și așa ajung să aștepte până când totul se aranjează în favoarea lor.

Cea de-a treia navă a fost Carpathia. Aceasta navă era, de fapt, la 58 de mile departe de Titanic atunci când a receptat mesajul de ajutor. Căpitanul acestei nave a îngenuncheat, s-a rugat lui Dumnezeu pentru direcție și apoi a întors nava și a mers mai departe prin gheață și întuneric. Aceasta a fost nava care a salvat 705 de oameni de pe Titanic. Când căpitanul a privit înapoi la munții de gheață prin care au trecut, el și-a spus că Cineva de sus l-a ajutat să treacă prin această nebunie curată. **Această navă îi reprezintă pe cei care se roagă la Dumnezeu pentru direcție și apoi merg fără ezitare pe ea.**

DIN VIAȚA PAROHIEI

Botezuri (Aprilie—Iunie)

Nicolas, fiul lui George & Roxana Socol Răchițan

Înmormântări (Aprilie—Iunie)

Ion Hinoveanu

Parastase și pomeniri (Aprilie—Iunie)

Viorica Olar, parastas pentru fiul Sergiu

Sanda Bogdan, parastas pentru părinți și toți cei adormiți din familie

Elena și Teodor Perceleanu, parastas pentru părinții Maria și Constantin

Cristian și Luminița Culețu, parastas pentru fiul Filip.

Eugenia Grabovan & fam., parastas pentru soțul Valentin și cei adormiți din familie.

Ratia Culețu, pomenire pentru cei adormiți din familie.

Văidean Honoriu și fam., parastas pentru tata Zosim Șerban.

Marilena Albulescu și Despina Albulescu, parastas pentru Petre Albulescu, Horia Albulescu și Ioan și Lucia Marinescu

Eugen Ianos, parastas pentru parinti

Dr. Cristian Ștefan, parastas pentru soția Dr. Ancuța

Rodica Petrișor, parastas pentru cei adormiți din familie

Tudor și Carmen Nastu, parasta pentru fica Diana Maria

John și Simona Bindela, Olimpia și Mihai Bajedechi, parastas pentru Andrei Bindela și Evantia

Fam. Hinovean, parastas pentru Ion & Jana Hinovean.

Situația financiară—contul principal al parohiei (Ianuarie - Iunie)

Venituri: \$79,335

Cheltuieli: \$84,038

Deficit: \$4,703

Situația financiară—contul Reuniunii de Doamne (Ianuarie - Iunie)

Venituri: \$10,254

Cheltuieli: \$4,912

Profit: \$5,342

Alese mulțumiri celor care au donat mesele din lunile Aprili, Mai și Iunie

Masa de Florii: Dr. Florin & Dr. Mihaela Șchiopu; Rodica Petrișor, Mariana & Marilis Șoitu; Reta Culețu.

Hramul Reuniunii de Doamne (Sf. Constantin și Elena): Rodica Chiacu, Măriuca Brâncoveanu, Violeta Șunda, Luminița Culețu, Carmen Fenghea, Maria Costin-Vizdoaga, Corina Moraru. Coliva și colacul: Răția Culețu; Tortul: Iuliana Dudi; Florile: Ioana Cozma.

Masa de Sfinții Apostoli: Marilena Albulescu; Micii: Mariana Vasu & Ștefan Adam; Tortul: Pentru & Maria Costin; Florile: Paula Tănăsescu; Apa: Luminița & Cristian Culețu.

Mulțumim doamnei Stela Mila și lui Mirela & Marcel Mila-Rus pentru aranjamentele florale la praznice.

Mulțumim tuturor celor care au făcut donații în produse pentru Florii și Paști:

- * Olimpia & Cătalın Manole, dimpreună cu copii Izabela și Christopher; Tudor & Carmen Nastu: crucile din frunze de palmier la Florii, mielul din noaptea învierii, și alte produse pentru agapa din noaptea Învierii (în memoria Dianei);
- * *Lumânări preoți* – Violeta Șunda & Rodica Petrișor. Luminița Culețu;
- * *Vinul pentru Sfintele Paști* - Stela Mila & Luminița Culețu;
- * *Pâinea pentru Sfintele Paști* – Elisabeta Mila & Florentina Anghel;
- * *Coroana pentru Sfânta Cruce* – Violeta & Hristu Șunda;
- * *Florile pentru biserică* – Carmen Fenghea, Elizabeta Pitunina, Paula Tănăsescu, Mariana Vasu, Florentina Anghel, Rodica Petrișor, Măriuca Brâncoveanu, Ștefan Adam;
- * *Paharele pentru Sfintele Paști* – Mariana Șoitu.

Mulțumim lui Nicoleta și Marian Radu pentru crearea și donarea felicităților de Paști.

Mulțumim tuturor celor care au donat pentru icoana Sfinților Împărați Constantin și Elena, hramul Reuniunii de Doamne.

Mulțumim celor care contribuie cu pledge lunar: Violeta & Hristu Șunda, Nina Dumitriu, Gabriela Miller, Petrina Dawson.

Mulțumim celor care au făcut donații substanțiale (peste \$1,000): Dr. Ilmana Fulger, Dr. Florin & Dr. Mihaela Șchiopu, Dr. Rodica Alexandrescu, Despina Albulescu, Prof. Ovidiu & Daniela Savin.

Vă reamintim că membria (cotizația) la parohie este 250\$/an pentru persoanele care lucrează și 150\$/an pentru pensionari și studenți.